

Sygn. akt I CSK 91/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa Z. M.
przeciwko "W." Spółce z o.o. w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżąca powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, niemniej nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepublikowane). Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy w sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepublikowane).

Skarżący powołując się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenia opiera i które z przepisów zostały naruszone w zasygnalizowany sposób. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste tj. kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

Skarga nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem z podniesionych zarzutów nie wynika jakoby doszło do naruszenia prawa w kwalifikowany sposób. Niewątpliwie powód w ramach płatności za wykonane podłogi uścił podatek VAT, który jest elementem zapłaconej ceny, a w sprawie nie zostały ujawnione okoliczności, od których zależy obniżenie dla poszkodowanego tego podatku. Poza tym, pozwana nie podnosiła tego zarzutu w apelacji. Wbrew stanowisku pozwanej w sprawie zostały wykazane przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianej w art. 471 k.c. W toku postępowania nie były też wykazywane okoliczności wskazujące na naruszenie w kwalifikowany sposób art. 361 § 2 k.c. Skarżąca pomija, że naprawienie szkody obejmować będzie nie tylko koszt usunięcia wadliwych podłóg, ale koszt zakupu niewadliwych, nowych oraz wydatki dotyczące ich montażu.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]